

Prefekt dikastéria Fernández dal ďalší desivý rozhovor: Treba reformovať. Žiadne odsudzovanie. Hlavne dialóg. Padla otázka: Načo potom bude dikastérium?

19. septembra 2023 ✚ Krátke správy

Niektorí katolíci sa ešte nespamätali z rozhovoru, ktorý poskytol nový prefekt *Dikastéria pre náuku viery* arcibiskup Victor Manuel Fernández portálu *National Catholic Register* a už majú opäť o čom premýšľať. Pred štyrmi dňami totiž poskytol Fernández rozhovor prestížnemu jezuitskému časopisu *La Civiltà Cattolica* (v 19. storočí bašta pravovernosti, dnes bašta progresivizmu), v ktorom naznačil, že posunie v dikastériu hranice možného smerom k pokroku.

Zdroj: wikimdia commons

Rozhovor s novým prefektom viedol známy heterodoxný a marxizmom šmrncnutý jezuita Antonio Spadaro, šéfredaktor časopisu *La Civiltà Cattolica* a poradca pápeža Františka, s ktorým ho pojí blízke priateľstvo. Pred nedávnom bol vymenovaný za podsekretára *Dikastéria pre kultúru a vzdelávanie* a už sa v časopise *Ill Fato Quotidiano* stihol uviesť škandalóznym článkom s názvom *Semená revolúcie*, v ktorom opisuje Ježiša Krista ako rigidného nacionalistu (!), ktorý odmieta pomôcť kannanejskej žene a ktorého (Božieho Syna!!!) ona musela „obrátit“ svojimi výrokmí. Spadaro hlási: „A Ježiš sa tiež javí ako uzdravený a nakoniec sa ukazuje ako oslobodený od strnulosti dominantných teologických, politických a kultúrnych prvkov svojej doby.“ (!!!)

Môžeme teda usudzovať, že rozhovor týchto dvoch očividne spriaznených duší má byť akýmsi nahliadnutím do vatikánskej progresivistickej kuchyne a prípravou veriacich na servírovanie nového teologického menu.

Fernández hneď skraja zaútočil na tých, ktorí sa opovažujú z pozície racionálneho výkladu doktríny a tradície kritizovať pápeža Františka. Obvinil ich z toho, že im ide o moc:

„Tí, ktorí majú toto nastavenie mysle, tento spôsob uvažovania, údajne jedinú možnú štruktúru racionálnych princípov, tvrdia, že sú jediní, ktorí môžu správne interpretovať Zjavenie a Pravdu; len oni sú „vážni“, „inteligentní“ a „verní“. To vysvetľuje moc, ktorú si niektorí cirkevníci prisvojujú, zachádzajú až tak ďaleko, že určujú, čo pápež môže alebo nemôže

povedať, a prezentujú sa ako garanti legitimacy a jednoty viery. Koniec koncov, nastavenie myslí, ktoré sa považujú za absolútnych strážcov, je zdrojom sily, ktorú chcú chrániť pred všetkým. Nejde o rozum, ale o moc.“

Tak jednoznačné to však asi nebude. V prvom rade je otázne, či skutočne „niektorí cirkevníci“, dovolávajú sa rozumu a objektívnosti výkladu Zjavenia a Tradície, „*tvrdia, že sú jediní, ktorí môžu interpretovať Zjavenie a Pravdu*“, ako tvrdí kardinál Fernández. Skôr to tak vyzerá, že mierne subjektivisticky ladenému novému prefektovi, odborníkovi na bozkávanie, asi prekáža tvrdenie niektorých cirkevníkov, že existuje objektívny a racionálny výklad Doktríny a Zjavenia, ktorý musia rešpektovať všetci, vrátane pápeža.

V druhom rade je otázne, či týmto cirkevníkom ide „o moc“ a nie „o rozum“. Vzhľadom na momentálne perzekúcie zo strany Vatikánu voči „týmto cirkevníkom“ by sa ten, komu ide „o moc“, správal predsa skôr ako – kardinál Fernández, alebo nie? V každom prípade je to on, kto má moc a nie ním označení „niektorí cirkevníci“.

V ďalších pasážach rozhovoru prišlo na pretras nekonečné Božie milosrdenstvo, pričom boli Božia spravodlivosť a logika ľudského hriechu očividne zatlačené do úzadia. Prefekt uviedol, že „*Pánovo milosrdenstvo nesmie byť popierané teologickými úvahami*“, čo sa dá zo súčasného cirkevného newspeaku preložiť asi nasledovne: milosrdenstvo je nadradené morálnym pravidlám, vplyvným z teologických úvah v minulosti a považovaným doteraz v Cirkvi za nemenné. Vzápätí sa však kardinál zastal heterodoxných, „*mýliacich sa*“ teológov a uviedol, že ich nechce odsudzovať, ale „*chce sa im snažiť porozumieť, byť obohatený ich myslením a sprevádzať ich*“.

Zaujímavé. Takže na jednej strane odmieta ortodoxné „*teologické úvahy*“, pretože brzdia Pánovo milosrdenstvo a vzápätí chce načúvať a byť obohatený heterodoxnými „*teologickými úvahami*“. Evidentne teda nie je pre neho mylná teologická úvaha, ako mylná teologická úvaha...

Pretavené do praxe – arcibiskup uviedol, že dikastérium „*nebude poskytovať rýchle odpovede v štandardnom formáte*“ na zložité otázky. Preložené z newspeaku: na morálne otázky nebudú jednoznačné a striktné odpovede. Ako ďalšiu, ešte podozrivejšiu inováciu ohlásil, že plánuje „*inkulturovať Evanjelium*“ (!) stretávaním sa s teológmi (aj s tými, čo brzdia Pánovo milosrdenstvo?) a navštevovaním biskupských doktrínálnych komisií „*v rôznych regiónoch sveta*“. Pôjde o prispôbenie Evanjelia na obraz každej kultúrnej oblasti vo svete a ponechanie výkladu na pluralitu biskupských komisií? Uvidíme po Synode...

Na otázku o svojich teologických základoch odpovedal vypočítavaním mien z podivnej zmesi, vzájomne si odporujúcich zdrojov. Najprv zdôraznil svoju údajnú „*prísne tomistickú*“ formáciu, aby následne vymenoval svoje vzory, ktoré sú s touto formáciou minimálne v rozpore filozofickom, avšak mali vo svojej dobe aj problémy s cirkevnými zákazmi: Mauricea Blondela, Karla Rahnera, Hansa Ursa von Balthasara či Yvesa Congara. Došlo dokonca aj na ocenenie predstaviteľov *Teológie oslobodenia*, s ktorými mal problém ešte Ján Pavol II., dnes sú však v osobách Lucia Geru alebo Rafaela Tella, tvorcov ľavicovej *Teológie ľudu*, obdivovaní pápežom Františkom. Fernández na ich adresu uviedol:

„Preniesli na mňa veľkú lásku k Cirkvi, vášeň pre evanjelizáciu, intenzívnu náklonnosť k chudobným a ich kultúre a schopnosť spájať teológiu s úzkosťami, snami a nádejami trpiacich ľudí.“

Od tejto apológie snov, nádejí a úzkostí ľudu sa odrazil k morálnej doktríne, ktorej sa týkajú niektoré konkrétne sny určitého špecifického ľudu. Podľa arcibiskupa pastoračná prax *„otvára nové horizonty myslenia“* v otázkach morálky a viery. Teológia (zrejme tá správna, pokroková) je podľa neho schopná *„vytvárať nové veci vo svete a v Cirkvi“* bez toho, aby vnucovala *„antickú, stredovekú alebo modernú kultúru“*. Evanjelium má byť podľa neho *„prístupné ľuďom 21. storočia“*. A ako na to? Však sa k tomu dostaneme...

Na otázku, či možno morálku redukovať na plnenie prikázaní (Spadaro nahráva na smeč) odpovedal kardinál: *„Absolútne nie!“*

Následne sa odvolal na exhortáciu *Amoris laetitia* a za *„veľmi dôležitý krok v morálnej teológii“* označil umožnenie prijímania znovu zosobášeným rozvedeným. Nové horizonty už sa črtajú...

Podľa kardinála má teda Cirkev byť *„verná svojej vlastnej prirodzenosti“* a tou je podľa neho to, že je *„v dialógu so svetom a decentralizovaná (!) v evanjelizačnej extáze (?)“*. Cirkev by sa mala podľa neho reformovať a to tak, že *„vyjde zo seba“*:

„Reformné hnutie zamerané na vyvedenie Cirkvi zo seba samej (!) nie je len pneumatologické, ale aj kristologické. V skutočnosti nás Duch uvádza do celej pravdy samotného Krista (porov. Jn 16,13). Preto nás Duch nevytláča z tajomstva vtelenia, ale naopak, stále viac nás uvádza do tajomstva Krista a jeho Evanjelia. Preto Duch a Evanjelium – ako objektívny paradigmatický zdroj – sú súčasne tým, čo umožňuje Cirkvi vyjsť zo seba v misijnej reforme.“

Nadšený Antonio Spadaro sa nakoniec rovno pýta, či vôbec bude *Dikastérium pre náuku viery* potrebné? To podľa nového prefekta, samozrejme bude. A kedy bude potrebný jeho zásah? Okrem iného aj vtedy, ak niekto povie, že *„by mali byť všetci migranti zabití“*. Vtedy bude podľa neho *„potrebný rozhodný zásah“*, pričom dodáva:

„Ale zároveň to poskytne príležitosť rásť a obohatiť naše porozumenie. Napríklad v takýchto prípadoch keď bude musieť byť dotyčná osoba sprevádzaná v jej legitímnom úmysle lepšie ukázať božstvo Ježiša Krista, alebo keď bude musieť prebehnúť rozhovor o nejakých nedokonalých, neúplných alebo problematických migračných zákonoch.“

Ecce, jadro novej teológie – migranti. Všetko ostatné je zrejme relatívne, pretože Fernández ďalej prízvukuje: porozumenie je účinnejšie ako zvýšená kontrola a *„teologické bádanie“* je účinnejšie pri herézach (o migrantoch?) ako odsudzovanie. Zároveň varoval pred tým, aby teológovia rozvíjali nejakú tému *„vytrhnutú z kontextu“* a potom ju posúvali ďalej *„so železnou logikou až do bodu, keď budú unesení istým obsedantným fanatizmom“*.

Takže, aké bude teraz vlastne nejaké nemenné kritérium posudzovania? Zdá sa totiž, že železná logika, by nás mohla do viesť až k fanatizmu. Ťažko povedať, ale ohľadom cirkevného Magistéria a depozitu viery nový prefekt uviedol:

„Magistérium nie je len depozitom, ale je aj živým darom, ktorý pôsobí prostredníctvom pápeža Františka.“

Takže snád' tak...

BM

Zdroj: La Civiltà Cattolica, National Catholic Register, The America-The Jesuit Review, titulný ilustračný obrázok, zdroj - wikimedia commons

URL adresa článku: <http://christianitas.sk/prefekt-dikasteria-fernandez-dal-dalsi-varovny-rozhovor-treba-reformovat-ziadne-odsudzovanie-hlavne-dialog-padla-otazka-naco-potom-bude-dikasterium/>